

Povara singurătății

Ce-am să vă povestesc eu acum, dragi copii, s-a întâmplat de mult, tare de mult. Vă rog să nu mă-ntrebați când anume, că nu vă știu a spune!

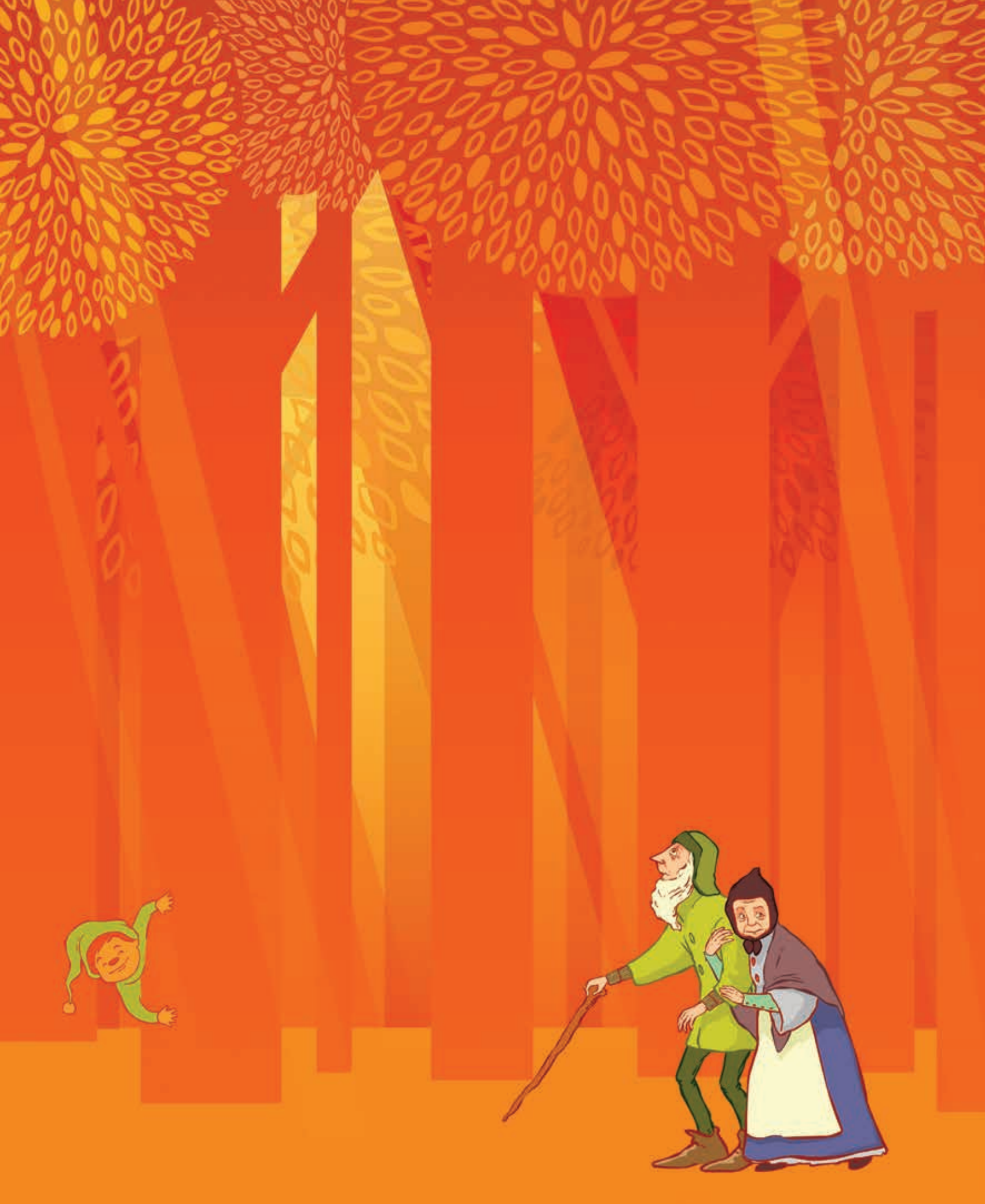
Zice-se că Dumnezeu i-a dat în grijă vântului o pădure mare, mare și i-a spus așa:

— Ia tu, vântule, pădurea asta, a ta să fie! Să ai grijă de ea și de viețuitoarele ei și să-ți fie loc de odihnă.

Îi mulțumi vântul lui Dumnezeu și făcu întocmai precum îi poruncise El.

Și treceau prin pădurea asta oameni de tot felul: oameni bogați, oameni săraci, negustori și țărani. Iar pe toți acești oameni îi ajutau piticuții care trăiau în pădurea aceea, căci era tare deasă și lesne te puteai rătăci în ea. În afară de asta, la nevoie piticuții făceau tot soiul de vrăji și minuni atunci când voiau.

— Ei, bătrânico, aş da orice să mai pot vedea! Când simt adierea vântului simt o dorinţă arzătoare de-a vedea pădurea măcar preţ de câteva clipe!

Când îl auzea vorbind așa, băbuţa îl lua de mână și îl ducea încet, încet prin pădure, ca moşneagul să se bucure măcar de miresmele ei.

Și într-o zi, când se plimbau amândoi așa, Heinzl îi puse bătrânului piedică.

Și căzu moşneagul, căci băbuţa nu putu să-l țină, căzu și își rupse un picior!

După ce s-a aflat de întâmplarea asta, vântul îi chemă la sine pe

piticuții cei buni, le povesti ce

făcuse Heinzl și le spuse:

— Să aveți grijă ca bătrânelul și băbuța să aibă de toate, iar cu Heinzl să nu mai vorbească niciunul dintre voi!

Heinzl nici habar nu avea cât rău

făcuse și nu știa ce hotărâse

vântul. De aceea umbla nepăsător

prin pădure și făcea tot

soiul de nefăcute.

Vântul îl auzea, dar nu-i răspunse numaidecât, așa că Heinzl se așeză lângă trunchiul unui copac și spuse, oftând:

— Vai, vai! Nici vântul nu mai vrea să-mi vorbească! Oh, ce grea e povara singurătății!

Și începu bietul Heinzl să plângă cu lacrimi amare!

Vântului i se făcu milă de el și spuse:

— Nu mai plânge, Heinzl! Hai, nu mai plânge! M-ai strigat. Ce voiai să-mi spui?

Heinzl își șterse lacrimile de pe obraz și zise mai mult în șoaptă:

— M-am hotărât să fac... să fac orice, numai ca frații mei să-mi vorbească! Uite, nu mai fac rele! Mă cumințesc! Spune-mi tu, vântule, ce să fac!

— Ce să faci? răspunse vântul. Tu însuși ar trebui să știi ce să faci!

Se ridică Heinzl, se duse în scorbura lui și se gândi ce să facă.

În cele din urmă își aduse aminte de moșneguțul orb și spuse încet, ca pentru sine:

— I-am pus piedică, el a căzut și eu am râs! Am râs pe înfundate și bietul de el și-a rupt piciorul. Trebuie să îndrept numaidecât lucrurile!

Fără a mai sta pe gânduri, piticuțul se ridică și se duse iute la coliba celor doi bătrâni.

Moșneagul stătea chiar înaintea colibe și părea tare trist.

Îndată ce îl zări, Heinzl îl întrebă:

— De ce ești așa mohorât? Te doare piciorul?

— Nu, răspuse bătrânelul. Piciorul mi s-a vindecat. Mult ne-au mai ajutat și piticuții cei buni, Dumnezeu să le dea sănătate!

— Atunci de ce ești trist, bunicuțule?

— Sunt trist pentru că nu voi mai putea vedea niciodată! răspuse bătrânul mai mult pe șoptite.

— Ascultă-mă bunicuțule, zise Heinzl după ce tăcuse preț de câteva clipe. Când o ploaie, spune-i băbuței dumitale să te scoată din colibă. Fă-ți palmele căuș și dă-ți cu apa de ploaie pe ochi!

— Așa am să fac! făgădui bătrânul.

— Așa să faci! spuse Heinzl și porni spre scorbura lui.

